

Karlnessetra slik den så ut ca 1960.

Foto: Privat

Eksempel på at gammelt og nytt tømmer trives godt i lag.

Et trøstesløst skue, men Willy så seg i stand til å gjøre noe med den krasafarne seterbu.

Godluktet av kaffe hører med.

Willy Merkesnes føler han har gjort unna første etappe på Karlnessetra. Til de neste etappene føler han imidlertid behov for å styrke laget.

Willy har en drøm

– Jau da, det har vært mange vendinger, ja. Willy Merkesnes kviler ryggen mot tømmeret på den gjenoppbygde seterbu sin. Godt å kjenne på at man står der, stødig og god bak ryggtavla.

Tekst og foto: Steinar Væge

Det var høsten 2002 han fant på å begynne å bære ned stokkene fra den godt krasafarne seterbu. Det var like før at naturen satte inn det endelige nådestøtet med å dekke til med ville vekster. Nå skal det ses at han tidsvis fikk god hjelp av venner til dette.

– Det var godt, for stien ned Klakkan er både bratt og kronglete, forteller Willy Merkesnes.

Stokker fra Holladalen

Stokkene ble lagret i garasjen til tørk. Nå er det ikke første gang det blir frakta trevirke ned Klakkan. I gamle dager ble det frakta mye hogst denne veien – med hest. Men Willy måtte være hest selv.

– Jeg vet ikke helt hvordan ideen med å ta vare på de gjenverende stokkene for gjenoppbygging av Merkesnesbu kom opp. Men jeg fikk det nå for meg slik, sier han.

Rundt 20 stokker ble funnet verdig til å bære ned, men også noen av disse var så medtatte at de måtte kasseres senere. Tømmer til nye stokker ble hentet ned fra Holladalen og skåret til på gårdsassa hos John «Steina» (Lossius). Disse måtte ligge til tørk et par års tid.

Svenskehjelp

I mellomtida gikk planlegginga for restaurering sin gang. Gamle og nye bilder ifra setra ble sam-

let inn. Og da raftstokken, som er den øverste stokken på langveggen var i behold, kunne han ved hjelp av merkene på denne finne ut de viktige måla på bua. Arbeidstegning ble laget, og materialliste satt opp. Willy fikk blod på tann, det var grunnlag for videre framdrift.

Han hadde aldri verken lært, langt mindre prøvd seg på lafting før. Ved god hjelp av en brukerveileder som han sporet opp på ei svensk internetside, samt ved å studere de gamle stokkene fikk han et slags grunnlag for å starte laftinga.

– Vinteren 2005 fikk jeg komme i hus i produksjonshallen hos Lian Trevare av en velvillig John Lian. Den moysommelige tilpassing av nye og gamle stokker kunne starte. Det var viktig at de gamle stokkene fikk tilbake sin opprinnelige plass i byggverket. Og slik ble det, forteller han.

Fikk god hjelp

Det ble lange kvelder og mange timer bortpå trevaren. Men gleden av å se seterbu vokse fram igjen var ei sterk drivkraft.

Likeså gleden av å mestre håndverket, om grunnlaget var skroplig. Og den gode lukta av nytt tømmer gjorde at det var trivelig å arbeide.

På forsommeren i år var siste stokken lagt. Bua hadde som ved et under og hardt arbeid

gjenoppstått i all sin opprinnelighet. Det var på tide å sette den på plass på de gamle tuftene på Karlnessetra. Stokkene ble merket, tatt i fra hverandre og lagt i bunter. Den 10. juli ble heimreisedito for Merkesnesbua. I sylv løft under en stor helikopterrotor ble bua flytta tilbake til setervollen. Takfjølene ble imidlertid gjenlemt, så de måtte bæres opp. Heldigvis fikk han god hjelp av broren Fritz og to afghanske flykninger til dette. Så måtte det laftes på nytt, men nå fikk han igjen god hjelp av de samme. For å tette fugene ble det brukt mose som i gamle dager. Ikke noe glassulltull her, nei.

– Torv og bjørkenever henta vi nærheten og la det på taket. Tidsriktige dørhengslar fant jeg i Sverige på internet, sier han.

– Stierstolen ligger i praktfulle omgivelser og er lett tilgjengelig. Stien opp Klakkan med den usædvanlige flott utsikten utover bygda og fjorden er en attraksjon i seg selv. Setra kan bli en turistattraksjon, kanskje i sammenheng med Tyskisten og hytta der. Stierstolen kan brukes til forskjellige arrangement, omvisninger med mer. Mulighetene er mange, sier Willy.

Men dette blir for svære saker til å greie alene. Han må ha med seg de andre som har eierinteresser i stolen, og det må økonomisk støtte til fra det offentlige. Jo da, han har hatt folinger ute som så langt er positive.

– Men det blir verdt det, sier Willy med ukuelig optimisme.

Økonomisk støtte?

Men dette blir for svære saker til å greie alene. Han må ha med seg de andre som har eierinteresser i stolen, og det må økonomisk støtte til fra det offentlige. Jo da, han har hatt folinger ute som så langt er positive.

– Men det blir verdt det, sier Willy med ukuelig optimisme.

Men dette blir for svære saker til å greie alene. Han må ha med seg de andre som har eierinteresser i stolen, og det må økonomisk støtte til fra det offentlige. Jo da, han har hatt folinger ute som så langt er positive.

– Men det blir verdt det, sier Willy med ukuelig optimisme.